

венство, имайки предвидъ нанесенитѣ отъ него злини; тя „не може да уталожн гнѣва си“ и помни Виргилиевия стихъ „*Ti-teo Danaos et dona ferentes*“; тя не ще се покаже непризнателна къмъ заточенитѣ народни владци. Да се споразумѣемъ въ този моментъ съ фанариотитѣ значи не само да се унижимъ, но и да ги снабдимъ отново съ сръдства за разкошенъ животъ. „Ние вѣрваме, че правителството официално не ще ни принуди да признаемъ Фенеръ. Защо ли ние доброволно да признаемъ това позорно робство?“ И ако нѣкои видни лица съветвали българитѣ да отидатъ на съглашение, тѣзи мъже сж, споредъ Селимински, „наемни роби, адвокати на другитѣ“, въ чиито съвети трѣбва да се съмняваме. Ясно е, че „народната партия между народа ни се умножава ежедневно, а противонародната изчезва. Народътъ знае своето положение, познава свотѣ приятели и своитѣ врагове, оценява обстоятелствата и вѣрви съ голѣмо благоразумие и внимание къмъ нравствено подобрене. Това народътъ вѣрши мълчаливо, но нищо не забравя; той преценява и възнагражда всѣкиго достойно. Като знае всичко това, нашата община не приема второ заробване на милия народъ, но ще се бори винаги съ всички възможни сръдства направо и косвено, докато се оттърве народътъ ни отъ чуждото иго“.

Браилската община и Селимински сж непреклонни: тѣ вѣрватъ въ политиката на рѣзко отстояванитѣ права и разчитатъ на съзнателната частъ отъ народа ни за нанасяне крайна победа надъ противника. Въ тоя категориченъ духъ тѣ даватъ и директивитѣ си на Цариградъ, гдето, изглежда, при толкова чужди влияния и такъвъ натискъ отъ правителството, сж уморени и склонни на опасни компромиси. Наблюдателитѣ отъ далечъ, съ своя по-чистъ погледъ и съ знанието си на положението въ Европа, могатъ да улучатъ побезпогрѣшно пжтя за следване отъ представителитѣ на народа ни. Селимински е тукъ надежденъ стражъ. Той е вѣренъ на себе си, безъ да изневѣрва и на правилно разбранитѣ народни интереси. Политическиятъ му усѣтъ е непогрѣшимъ въ случая. Сжщото не може да се каже, обаче, и за приятеля му Георги Золотовичъ въ Цариградъ. По-близу въ схващанията си до Т. Бурмова, Золотовичъ би предпочелъ днешнитѣ малки придобивки, тѣй сигурни, ако вѣрваме на Портата, предъ